

АГАТА КРИСТИ

ЧУДОВИЩЕТО НА СМЪРТТА

Превод от английски: Юлия Бучкова-Малеева, 1991

chitanka.info

За пръв път чух тая история от Уилям П. Райън, кореспондент на един американски вестник. Вечеряхме с него в Лондон точно преди да отпътува за Ню Йорк и случайно подметнах, че на другата сутрин заминавам за Фолбридж.

Той вдигна поглед и рязко отбеляза:

— Фолбридж, Корнуол?

Интересно — само един от хиляда би могъл да знае, че в Корнуол има Фолбридж. Обикновено хората смятат, че става дума за Фолбридж в Хампшър. Затова забележката на Райън възбуди любопитството ми.

— Да — казах. — Известно ли ти е?

Без да обяснява, той отговори, че не би могло да бъде другояче. После попита дали случайно не съм чувал за една къща там, наричана Триърн.

Интересът ми се засили.

— Хубава работа! Именно в Триърн отивам. Това е домът на сестра ми.

— Ами! — възкликна Уилям П. Райън. — И това, ако не е съвпадение!

Предложих му да престане с тия недомлъвки и да ми обясни всичко.

— Е, добре — каза той. — За да го сторя, трябва да ти разкажа за един случай с мен от началото на войната.

Въздъгнах. Събитията, за които разказвам, се случиха през 1921 година. Нямахме мъж, комуто да не бе втръснало да му напомнят за войната. Точно бяхме започнали да позабравяме, слава богу. При това, доколкото ми беше известно, Уилям П. Райън беше склонен да говори надълго и нашироко за своите прежеждия по време на войната.

Сега вече нищо не можеше да го спре.

— В началото на войната, както, предполагам, знаеш, се намирах в Белгия като представител на моя вестник и пътувах по малко из страната. Имаше едно селце ще го нарека Хикс. Едва ли по-голямо от коневръз, но точно там се намираше един доста голям манастир. С монахини в бяло — не знам как се наричаха, — от някакъв си там орден. Но това няма значение. Та това селце беше точно на пътя на немската офанзива. Пристигнаха уланите.

Размърдах се притеснено на стола си. Уилям П. Райън вдигна успокоително ръка.

— Не се вълнувай — каза. — Тая история не е за жестокостите на германците. Би могла и да бъде, но не е. Всъщност става дума за обратното. Насочили се ония ми ти хуни към манастира и когато стигнали там, той бил вдигнат във въздуха.

— О! — стреснах се аз.

— Неочаквано, нали? Бих казал, между другото, че иначе хуните доста лудуваха и правеха какви ли не маймунджилъци с експлозивите си. Но този път те като че не носели нищо подобно със себе си. Май не били от ония майстори на пиротехниката. Е, питам те аз, какво могат да знаят пък няколко монахини за взривния майсторлък? Шепи монахини, представяш си, нали?

— Странно наистина — съгласих се аз.

— Заинтересувах се какво разправят селяните за този случай. Бяха поокастрили и изсушили всичко. Според тях това си беше стопроцентово, добре извършено първокласно чудо. Една от монахините, изглежда, си е имала репутация на начинаеща светица — изпадала в транс и получавала видения. Та според тях тя била в дъното на целия номер. Повикала била мъния да порази нечестивите хуни — и ги поразила не на шега — заедно с всичко наоколо. Доста добре изпитано чудо!

Не успях да се добера до истината по този въпрос нямах време. Но точно тогава чудесата бяха в разгара си — ангели в Монс и тем подобни. Описах случая, поприбавих малко „ах“ и „ох“ и покрих всичко с религиозното було, а после го изпратих на моя вестник. В Щатите пасна много добре. По онова време им харесваха точно такива истории.

Но (не съм сигурен дали ще ме разбереш) винаги, когато пиша, ставам малко любопитен. Искаше ми се много да узная какво точно се беше случило. На самото място нямаше какво да се види. Бяха останали да стърчат две стени, а на едната от тях имаше петно от барут с формата на огромен звяр.

Селяните от околността се плашеха до обезумяване от това петно. Наричаха го Чудовището на смъртта и по тъмно не минаваха оттам.

Суеверието винаги е представлявало интерес. Искаше ми се да видя дамата, скроила този номер. Изглежда, не беше загинала. Заминала бе за Англия с група други белгийци. Направих си труда да открия следите ѝ. Установих, че била изпратена в Триън, Фолбридж, Корнуол.

Аз кимнах.

— Сестра ми приюти доста бежанци от Белгия в началото на войната. Около двайсестина.

— Винаги съм искал, ако ми остане време, да потърся тази жена. Щеше ми се да чуя за бедствието от самата нея. Но било поради заетост или по други причини, случаят все ми се изплъзваше от паметта. Освен това и Корнуол не ми е на път. Всъщност бях забравил тази история, докато ти не ми спомена току-що за Фолбридж.

— Ще трябва да попитам сестра си — казах. — Може да е чула нещичко. Белгийците, разбира се, отдавна са репатрирани.

— Естествено. И все пак, в случай че сестра ти наистина знае нещо, ще се радвам, ако ми го съобщиш.

— Ще го сторя — обещах чистосърдечно аз.

И това беше.

Едва на втория ден след пристигането ми в Триън си припомних историята. Пиехме чай със сестра ми на терасата.

— Кити — казах, — нямаше ли между твоите белгийци една монахиня?

— Да не би да имаш предвид сестра Мари Анжелик?

— Възможно е — казах предпазливо. — Разкажи ми за нея.

— Мили мой, та тя беше най-невинното същество. И знаеш ли какво, още е тук.

— Как? В къщата?

— Не, не, в селото. Доктор Роуз, нали си спомняш доктор Роуз?

Поклатих глава.

— Спомням си някакъв старец на около осемдесет и три години.

— Доктор Леърд. О! Той почина. Доктор Роуз е тук само от няколко години. Той е съвсем млад и пълен с идеи. Страшно много се интересува от сестра Мари Анжелик. Тя получава халюцинации и тем подобни и очевидно представлява интересен случай от медицинска гледна точка. Клетото същество, нямаше къде да отиде — тя наистина си беше съвсем откачена, — но прави впечатление, ако разбираш какво

искам да кажа. Та, както ти споменах, нямаше къде да отиде и доктор Роуз беше много любезен да ѝ намери подслон в селото. Според мен той пише някаква монография или нещо подобно, каквото докторите пишат, върху нейния случай.

Тя спря да говори, а после продължи:

— А ти какво знаеш за нея?

— Чух една твърде любопитна история. Предадох историята така, както я бях чул от Райън.

Кити много се заинтересува.

— Има вид на човек, който може да те вдигне във въздуха, ако разбираш какво имам предвид — каза тя.

— Аз наистина мисля — казах аз, защото любопитството ми все повече се засилваше, — че трябва да се запозная с тази жена.

— Добре. Бих искала да чуя мнението ти за нея. Най-напред се запознай с доктор Роуз. Защо не вземеш да отидеш до селото след чая?

Приех предложението.

Заварих доктор Роуз в дома му и се представих. Изглеждаше приятен млад мъж и все пак имаше нещо в личността му, което доста ме отблъскваше. Беше прекалено агресивен, за да го приема напълно.

В мига, в който споменах за сестра Мари Анжелик, той прикова вниманието си върху думите ми. Случаят явно го заинтригува. Предадох му, каквото ми беше разказал Райън по въпроса.

— Аха! — каза замислено той. — Това обяснява доста неща.

Той бързо ме погледна и продължи.

— Случаят е наистина крайно любопитен. Жената пристигна тук, след като наистина беше прекарала тежък душевен шок. Беше в състояние на дълбоко душевно разстройство. Склонна беше към халюцинации от най-поразително естество. Личността ѝ беше твърде необикновена. Вярвам, че ще искате да дойдете с мен при нея. Заслужава си да се види.

С готовност се съгласих.

Тръгнахме заедно. Целта ни беше една малка къщурка в края на селото. Фолбридж е извънредно, живописно място. Намира се на устието на река Фол, повечето на източния ѝ бряг, тъй като западният е прекалено стръмен да се строи по него, макар неколцина къщи да се бяха вкопчили в скалистия склон насреща. Къщата на доктора беше

кацнала на самото било на скалата по западната страна. От нея се виждаше как големи вълни се разбиват в черните скали.

Малката къщурка, към която се бяхме запътили се намираше навътре и от нея морето не се виждаше.

— Тук живее околийската сестра — обясни доктор Роуз. — Именно при нея настаних на квартира сестра Мари Анжелик. Само така тя можеше да остане под квалифицирано медицинско наблюдение.

— Нормално ли се държи? — полюбопитствах аз.

— След минута сам ще можете да прецените — отговори той усмихнато.

Околийската сестра, тантуреста приятна женица, тъкмо се готвеше да тръгва с велосипеда си, когато ние пристигнахме.

— Добър вечер, сестро, как е пациентката ви? — извика докторът.

— Както обикновено, докторе. Седи си там със скръстени ръце и отвлечени мисли. Доста често не ми отговаря, когато я запrikaзвам, а честно казано, все още не разбира добре английски.

Роуз кимна и сестрата замина с велосипеда си, след което той приближи до вратата на къщата, почука силно и влезе.

Сестра Мари Анжелик се беше излегнала на един шезлонг край прозореца. Когато влязохме, тя извърна глава.

Лицето ѝ беше странно — бледо, прозрачно на вид, с огромни очи. В тези очи като че ли се четеше някаква безкрайна мъка.

— Добър вечер, сестрице моя — каза докторът на френски.

— Добър вечер, мосю доктор.

— Позволете ми да ви представя един приятел, господин Анстрътър.

Аз се поклоних и тя наведе глава с лека усмивка.

— А вие как сте днес? — заинтересува се докторът, като седна до нея.

— Както обикновено. — Тя замълча, после продължи. — Нищо не ми се струва реално. Дни ли минават, месеци ли, години ли? Почти не зная. Само сънищата ми изглеждат реални.

— Значи все така сънувате?

— Винаги, винаги и, нали разбирате? Сънищата ми изглеждат по-реални от живота.

— Сънувате вашата родина, Белгия?

Тя поклати глава.

— Не. Сънувам някаква страна, която никога не е съществувала, никога. Но вие знаете това, мосю доктор. Казвала съм ви го много пъти. — Тя спря, а после рязко додаде: — Но може би този господин също е лекар навярно по заболяванията на мозъка?

— Не, не — гласът на Роуз прозвуча убедително, но когато се усмихна, забелязах колко остри са кучешките му зъби и ми хрумна, че в този човек има нещо вълче. Той продължи. — Помислих си дали няма да ви бъде интересно да се запознаете с господин Анстрътър. Той знае нещо за Белгия. Напоследък са му разказали и за вашия манастир.

Очите ѝ се извърнаха към мен. Лека руменина пролази по страните ѝ.

— Нищо особено всъщност — побързах да обясня. — Но онази вечер се видях с един приятел, който описваше развалините на манастира.

— Значи е бил разрушен?!

Беше слабо възклицание, отправено по-скоро към самата нея, отколкото към нас. После тя ме погледна още веднъж и нерешително попита:

— Кажете, мосю, обясни ли вашият приятел как, по какъв начин е бил разрушен?

— Бил е взривен — отвърнах аз и добавих: — Нощем селяните се страхуват да минават от там.

— Защо се страхуват?

— Заради черния белег върху разрушената стена. Изпитват някакъв суеверен страх.

Тя се наведе напред.

— Кажете, мосю, но бързо, бързо ми кажете! Какво представлява този белег?

— Има формата на огромен звяр — отвърнах аз. — Селяните го наричат Чудовището на смъртта.

— Ах!

От устата ѝ се изтръгна писък.

— Значи е вярно, вярно е. Всичко, което си спомням, е вярно. Не е било черен кошмар. Случило се е! Случило се е!

— Какво се е случило, сестрице моя? — попита докторът тихо.

— Спомних си. Точно там, на стълбите, аз си спомних. Спомних си как стана. Използвах силата, както винаги я бяхме използвали. Стоях на стъпалата на олтара и им забраних да идват по-напред. Казах им да си отидат в мир. Но те не ме послушаха, продължиха напред, въпреки че ги предупредих. И тогава — тя се наведе и направи любопитен жест. — И тогава пуснах срещу тях Чудовището на смъртта.

Тя легна обратно в шезлонга цялата разтреперана, със затворени очи.

Докторът стана, донесе една чаша от бюфета, до половината пълна с вода, пусна капка-две от малко шишенце, което извади от джоба си, а после ѝ подаде чашата.

— Изпийте това — нареди той.

Тя се подчини — наглед механично. Очите ѝ се загледаха нанякъде, сякаш съзерцаваха някакво вътрешно нейно видение.

— Значи всичко е било вярно — каза тя. — Всичко. Градът на кръговете, Кристалният народ — всичко. Всичко е вярно.

— Така изглежда — заяви Роуз.

Гласът му беше нисък и успокояващ, явно предназначен да подтикне, а не да обърка нишката на мислите ѝ.

— Разкажете ми за този град — каза той. — Града на кръговете, така ли казахте?

Тя отговори разсеяно и механично.

— Да, имаше три кръга. Първият кръг за избраните, вторият за духовничките и външният — за духовниците.

— А в центъра?

Тя пое рязко дъх и в гласа ѝ се долови нотка на неописуема печал.

— Домът на Кристала.

Докато мълвеше тихо тези думи, дясната ѝ ръка се вдигна към челото и пръстът ѝ начерта там някаква фигура.

Тялото ѝ като че ли се скова, очите ѝ се затвориха, тя се олюля — после изведнъж седна с изправен гръб, сякаш внезапно се бе събудила.

— Какво има? — каза тя объркана. — Какво говорех?

— Нищо — каза Роуз. — Изморена сте. Нужна ви е почивка. Ще ви оставим.

Тя изглеждаше леко замаяна, когато си тръгнахме.

— Е? — попита Роуз, вече навън. — Какво мислите? Той ме стрелна косо с поглед.

— Допускам, че съзнанието ѝ е напълно объркано — казах бавно.

— Такова ли е впечатлението ви?

— Не, всъщност тя беше е, добре — странно убедителна. Когато я слушах, имах впечатлението, че действително е направила това, което твърди — че е извършила някакво огромно чудо. Нейното убеждение, че го е направила, е също съвсем неподправено.

— Затова казвате, че съзнанието ѝ е напълно объркано. Точно така. Но сега разгледайте въпроса от друг ъгъл. Да предположим, че тя наистина е извършила това чудо, да предположим, че лично го е направила унищожила е една сграда и няколко стотици човешки същества.

— С най-обикновено усилие на волята? — допълних аз с усмивка.

— Не бих го нарекъл точно така. Съгласете се, че едно лице може да унищожи множество хора с докосването на ключ, с който се задвижва система от мини.

— Да, но това е механично.

— Вярно, механично е, но по същество то може да е впрягане и насочване на природни сили. В основата си гръмотевичната буря и електростанцията са едно и също нещо.

— Да, но за да овладеем една гръмотевична буря, трябва да използваме механични средства.

Роуз се усмихна.

— Сега тръгвам по тангентата. Съществува една субстанция, на име канадска зеленика. В природата се среща под формата на зеленчук. Човек може да го създаде по синтетичен и химичен път и в лаборатория.

— Е?

— Мисълта ми е, че много често до един и същи резултат се стига по два пътя. Да допуснем, че нашият е синтетичният път. Възможно е да има и друг. Например невероятните резултати, постигнати от индийските факири, не могат да се обяснят лесно. Нещата, които наричаме свръхестествени, не са задължително свръхестествени. На един дивак и електрическото фенерче би

изглеждало свръхестествено. Свръхестественото е естественото, чиито закони все още не са разбрани.

— Тоест? — попитах смаян аз.

— Тоест аз не мога изцяло да отхвърля възможността едно човешко същество да е способно да отключи някаква необятна разрушителна сила и да я използва за своите цели. Средствата, с които е постигнато това, могат да ни изглеждат свръхестествени, но в действителност да не са.

Загледах го онемял. Той се разсмя.

— Само размишлявам, нищо повече — каза леко той. — Кажете ми, забелязахте ли жеста, който тя направи, когато спомена за Дома на Кристала? — Ето така. И тя очерта там кръг. Както се кръстят католиците. Ще ви кажа нещо много интересно, господин Анстрътър. Тъй като в брътвежите на моята пациентка много често се среща думата кристал, направих експеримент. Взех назаем кристал и един ден неочаквано го извадих, за да проверя реакцията на моята пациентка.

— Е?

— Резултатът беше крайно любопитен и насърчаващ. Цялото ѝ тяло се вцепени. Тя се вторачи в него, неспособна да повярва на очите си. После се свлече на колене пред него, промълви няколко думи и припадна.

— Какви бяха думите?

— Много интересни. Каза: „Кристалът! Значи Вярата още е жива!“

— Невероятно.

— Насочващи думи, нали? А сега следващият интересен факт. Когато тя дойде на себе си, беше забравила абсолютно всичко. Показах ѝ кристала и я попитах знае ли какво е. Тя ми отговори, че предполага да е кристал, каквито използват ясновидките. Попитах я дали е виждала досега такъв. Тя отговори: „Никога, мосю доктор.“ Но аз забелязах озадачения ѝ израз. „Какво ви смущава, сестрице моя?“ — попитах. А тя отвърна: „Много е особен. Никога не съм виждала кристал и въпреки това ми се струва, че ми е добре познат. Има нещо да можех да си спомня.“ Усилието да си спомни явно беше твърде мъчително за нея и аз ѝ забраних да мисли за случая. Това стана преди

две седмици. Нарочно отбелязвам времето. Утре ще продължа със следващия експеримент.

— С кристала?

— С кристала. Ще я накарам да погледне в него. Според мен резултатът ще бъде интересен.

— И какво очаквате да откриете — любопитствах аз.

Думите бяха подхвърлени небрежно, но имаха непредвидим резултат. Роуз се скова, изчерви се и когато проговори, поведението му беше несъзнателно променено. Беше официално, по-професионално.

— Светлина върху някои душевни смущения, разбирани неправилно. Сестра Мари Анжелик е много интересен медицински случай.

Излизаше, че интересът на доктор Роуз е чисто професионален. Това ме учуди.

— Имате ли нещо против да дойда и аз? — попитах. Възможно е да съм си въобразил, но той като че ли се подвоуми, преди да ми отговори. Интуицията ми подсказа, че кой знае защо не съм желан.

— Разбира се. Защо не? А после добави:

— Предполагам, няма да се задържите за дълго насам.

— Само до другиден.

Въобразих си, че отговорът ми го зарадва. Челото му се проясни и той заговори за някои свои експерименти, проведени наскоро върху опитни мишки.

Срещнах се с доктора в уречения час на другия ден следобед и заедно се запътихме към сестра Мари Анжелик. Този ден докторът преливаше от любезност. Сигурно се стремеше да заличи впечатлението, което бе направил предния ден.

— Не бива да взимате прекалено сериозно това, което ви разказах вчера — отбеляза той и се разсмя. — Не бих искал да ме възприемате като любител на окултните науки. Най-лошото при мен е, че имам страхотната слабост сам да си измислям случаи.

— Наистина?

— Да, и колкото по-фантастичен е случаят, толкова повече ми харесва.

Той се разсмя като човек, който иронизира някаква забавна слабост.

Когато пристигнахме в къщурката, участъковата сестра поиска да се консултира за нещо с Роуз и аз останах сам със сестра Мари Анжелик.

Забелязах, че ме разглежда внимателно. След малко заговори.

— Добрата сестра тук ми каза, че сте брат на любезната дама от голямата къща, където бях отведена, когато дойдох от Белгия?

— Да — казах.

— Беше много любезна с мен. Тя е добра. Замълча, сякаш продължаваше да мисли все в тая посока. После каза:

— Мосю, докторът също е добър човек?

Смутих се малко.

— Ами да, имам предвид така мисля.

— А! — Тя замълча, после добави: — Той наистина е много внимателен с мен.

— Сигурно е така.

Тя вдигна рязко поглед към мен.

— Господине, вие сега говорите с мен, но вярвате ли, че съм луда?

— Какво говорите, сестрице моя никога не ми е минавало през ум.

Тя бавно разтърси глава, прекъсвайки протестите ми.

— Луда ли съм? Не зная нещата, които си спомням нещата, които съм забравила.

Тя въздъхна и в този момент в стаята влезе Роуз. Той я поздрави весело и ѝ обясни какво иска да направи.

— Както знаете, някои хора имат дарбата да гадаят на кристал. Имам чувството, че и вие притежавате такава дарба, сестрице моя.

Тя се смути.

— Не, не, не мога да правя това. Да опитвам да чета бъдещето — това е грях.

Роуз остана като поразен. Не беше предвидил гледната точка на монахинята. И остроумно промени аргументите си.

— Не е нужно човек да гледа в бъдещето. Вие сте напълно права. Но да прозрете в миналото — това е нещо различно.

— Миналото?

— Да — в миналото има множество странни неща. На човек му блясва нещо — той вижда за миг, — после отново всичко потъва. Не се

стремете да видите в кристала нещо, което не ви е позволено. Просто го поемете в ръцете си — ей така. Погледнете в него — дълбоко в него, Да, по-дълбоко, още по-дълбоко. Спомняте си, нали? Спомняте си. Нали ме чувате, като ви говоря? Можете да отговорят на въпросите ми. Не ме ли чувате?

Сестра Мари Анжелик бе поела кристала, както ѝ наредиха, с някакво странно благоговение. И докато се взираше в него, очите ѝ оставаха безизразни и невиждащи, а главата ѝ клюмна, сякаш бе заспала.

Докторът леко измъкна кристала, от ръцете ѝ и го остави на масата. Повдигна единия ѝ клепащ. После дойде при мен и седна.

— Трябва да почакаме да се събуди. Няма да е дълго, предполагам.

Прав беше. След пет минути сестра Мари Анжелик се размърда. Очите и се разтвориха сънено.

— Къде се намирам?

— Тук сте — у дома. Малко поспяхте. И сънувахте, нали?

Тя кимна.

— Сънувахте Кристала?

— Да.

— Разкажете ни.

— Ще ме помислите за луда, мосю доктор. Защото, знаете ли, в моя сън Кристалът е свещена емблема. Дори си представих един втори Христос, учител на Кристала, който умира за своята вяра, а последователите му са гонени, преследвани Но вярата оцелява.

— Да цели петнайсет хиляди пълни луни, тоест петнайсет хиляди години.

— Колко означава една пълна луна?

— Тринайсет обикновени луни. Да, това беше в петнайсетхилядната пълна луна. Разбира се, аз бях Жрицата на Петия знак в Дома на Кристала. Това стана в първите дни от идването на Шестия знак.

Веждите ѝ се събраха, по лицето ѝ премина уплаха.

— Прекалено скоро — промълви тя. — Прекалено скоро. Грешка Ах! Да, спомням си! Шестия знак!

Тя почти скочи на крака, после отново се отпусна, прокарвайки ръка по лицето си и мълвейки:

— Но какво говоря? Аз бълнувам. Такива неща никога не са се случвали!

— Не се безпокойте.

Но тя го гледаше с мъчително изумление.

— Мосю доктор, не разбирам нищо. Защо имам такива сънища? Бях само на шестнайсет години, когато встъпих в религиозния живот. Никога не съм пътувала. Въпреки това сънувам градове, непознати хора, нечувани обичаи. Защо? — Тя хвана глава с двете си ръце.

— Хипнотизирали ли са ви някога, сестрице моя? Изпадали ли сте в транс?

— Никога не са ме хипнотизирали, мосю доктор. От друга страна, по време на молитва в параклиса духът ми често се е отделял от тялото и в продължение на часове съм оставала като мъртва. Сигурно е било блажено състояние, така каза преподобната майка — божествено състояние. А, да! — притаи тя дъх. — Помня, че и ние го наричахме божествено състояние!

— Бих искал да направя един експеримент, сестрице моя. — Роуз заговори делово. — Той може да разпръсне тия мъчителни полуспомени. Ще ви помоля още веднъж да се взрете в кристала. И тогава ще ви кажа една дума. Вие ще ми отговорите с друга. Така ще продължим, докато се изморите. Съсредоточете мислите си върху кристала, а не върху думите.

Когато отново развих кристала и го подадох на сестра Мари Анжелик, видях с какво благоговение тя го докосна с ръце. В диплите на черното кадифе той блестеше между тънките ѝ длани. Прекрасните ѝ дълбоки очи се взряха в него. Последва кратко мълчание, а после докторът каза: „Чудовище.“

Сестра Мари Анжелик незабавно отвърна: „Смърт.“

Нямам намерение да описвам целия експеримент. Много думи без значение и без смисъл нарочно бяха изречени от доктора. Други думи той повтори няколко пъти, веднъж получавайки един и същ отговор, втори път различен.

Същата вечер в малката къща на доктора върху скалите разговаряхме за резултата от този експеримент.

Той прочисти гърлото си и придърпа бележника към себе си.

— Тези резултати са много интересни, много любопитни. В отговор на думите Шести знак получаваме ту Разрушение, Пурпурен,

Чудовище, Сила, ту отново Разрушение, а накрая Сила. След това, както сам сте забелязали, обърнах метода и получих следните резултати: В отговор на Разрушение получих Чудовище; на Пурпурен — Сила; на Чудовище — отново Смърт, и на Сила — Чудовище. Всичко това има някакъв смисъл, но при повторно запитване на Разрушение получих Море, което изглежда крайно несъстоятелно. На думите Пети знак получих Синьо, Мисли, Птица, отново Синьо и накрая показателната фраза Откриване на душа към душа. От факта, че Четвърти знак извиква думата Жълт, а по-късно Светлина и че Първи знак получава отговор Кръв, заключавам, че всеки знак носи определен цвят и вероятно определен символ, като за Пети знак той е Птица, а за Шести — Чудовище. Допускам обаче, че Пети знак представлява нещо познато обикновено като телепатия — откриването на душа към душа. Шестият знак несъмнено отговаря на Силата на разрушението.

— А какво е значението на Море?

— Признавам, че това не мога да обясня. Въведох думата по-късно и получих обикновения отговор Лодка. На Седми знак получих най-напред Живот, втория път — Любов. На Осмия знак получих отговор Никой. Ето защо приех, че Седем е сборът и броят на знаците.

— Но Седмият не беше достигнат — казах аз внезапно осенен. — Тъй като чрез Шестия се получи Разрушение.

— А! Така ли мислите? Но ние приемаме тия налудничави брътвежи съвсем сериозно. Те са интересни наистина; само от медицинска гледна точка.

— Те действително ще привлекат вниманието на психолозите изследователи.

Очите на доктора се присвиха.

— Скъпи ми господине, нямам намерение да им давам гласност.

— А вашият интерес?

— Чисто личен. Ще си направя бележки по случая, естествено.

— Разбирам. — Но за пръв път почувствах, като някой слепец, че нищо не разбирам. Изправих се на крака.

— Е, да ви пожелаая лека нощ, докторе. Утре отново се връщам в града.

— А! — Реших, че зад това възклицание прозира задоволство и навярно облекчение.

— Желая ви късмет във вашите изследвания — продължих спокойно. — И да не вземете да пуснете Чудовището на смъртта срещу мен следващия път, когато дойда тук!

Когато изрекох това, ръката му беше в моята и усетих сепването му. Но той бързо се овладя. Устните му се изтеглиха, за да оголят в усмивка дългите му изострени зъби.

— За човек, който обича силата, това наистина може да бъде сила! — каза той. — Да държите в дланта си живота на всяко човешко същество!

Усмивката му се разтегна още повече.

Това беше краят на моята пряка връзка с цялата тази история.

По-късно в ръцете ми попаднаха бележникът и дневникът на доктора. Тук ще възпроизведа някои бегли извадки, макар да разбирате, че те станаха мое притежание доста след това.

5 авг. Открих, че под Избраните сестра М. А. разбира тези, които са възпроизвели расата. Очевидно те са на най-висока почит и са се възкачили над Жречеството. В контраст с тях е ранното Християнство.

7 авг. Убедих сестра М. А. да ме остави да я хипнотизирам. Успях да въведа хипнотичен сън и транс, но не установих реакция.

9 авг. Имало ли е цивилизации в миналото, пред които нашата да не представлява нищо? Странно, ако е така, и аз да съм единственият, който да има доказателства за това.

12 авг. Сестра М. А. въобще не е податлива на внушение, когато е под хипноза. И все пак състоянието на транс лесно се постига. Не мога да го разбера.

13 авг. Днес сестра М. А. спомена, че в „състояние на божия милост вратата трябва да бъде затворена, да не би друг да командва тялото“. Интересно, но объркващо.

18 авг. И така Първият знак не е нищо друго, а (тук думите са изтрити) тогава колко века ще трябва, за да се

стигне до Шестия? Но ако трябва да се отиде направо към Властта.

20 авг. Уредих М. А. да дойде тук със сестрата. Казах й, че е необходимо да се поддържа пациентът под морфин. Луд ли съм? Или ще бъда Свръхчовек, който държи в ръцете си Властта на смъртта?

Тук записките прекъсваха.

Беше според мен на 29 август, когато получих писмото. Адресирано бе до мен, чрез снаха ми, с полегат чуждоземен почерк. Отворих го с известно любопитство. В него пишеше следното:

„Уважаеми господине, виждала съм ви само два пъти, но усетих, че мога да ви се доверя. Независимо дали сънищата ми са действителни или не, напоследък те станаха още по-ясни и, мосю, най-важното от всичко е, че Чудовището на смъртта не е сън. В дните, за които ви разказах (действителни или не, аз не знам), Оня, който беше Пазител на Кристала, разкри Шестия знак на хората прекалено бързо. В техните сърца се всели злото. Те придобиха силата да убиват по желание — и убиваха без каквато и да е справедливост — в гнева си. Опиянени бяха от жаждата за Власт. Когато видяхме това, Ние, които още бяхме чисти, разбрахме, че не бива пак да завършваме Кръга и да идваме до Знака на Вечния живот. Този, който щеше да стане следващият Пазител на Кристала, беше длъжен да действа. Така че старите да умрат, а новите, след безкрайни векове, отново да дойдат, и той пусна Чудовището на смъртта срещу морето (като внимаваше да не затвори Кръга), и морето се издигна във формата на Чудовище и погълна цялата земя.

Веднъж аз си спомних за това — на стъпалата пред олтара в Белгия.

Този доктор Роуз, той е от Братството. Той познава Първия знак и формата на Втория, макар смисълът му да е

скрит за всички освен за малцина избрани. От мен той ще научи за Шестия. Засега устоявах, но силите ме напускат. Мосю, не е хубаво човек да дойде на власт, преди да е настъпило неговото време. Много векове трябва да минат, преди светът да е готов да получи в ръцете си Властта на смъртта. Умолявам ви, мосю, вие, който обичате добротата и истината, да ми помогнете преди да е станало твърде късно.

Ваша сестра в името на Христос,
Мари Анжелик“

Оставих листа да падне на земята. Твърдата земя под мен вече изглеждаше солидна както обикновено. И тогава започнах да се опомням. Вратата на клетата жена, съвсем неподправена, почти ме беше поразила. Едно беше ясно. Доктор Роуз, в стремежа си да намери случай за изследване, грубо погазваше професионалната си етика.

Внезапно зърнах между кореспонденцията си писмо и от Кити. Разкъсах плика.

„Случи се нещо страшно — прочетох аз. — Нали си спомняш малката къщичка на доктор Роуз на скалите? Миналата нощ беше пометена от едно свлачище, докторът и онази клета монахиня, сестра Мари Анжелик, загинаха. Останките на брега са ужасяващи — всичко е струпано на фантастична купчина — отдалеч прилича на огромно чудовище.“

Писмото падна от ръката ми.

Останалите факти може да са и съвпадение. Някой си господин Роуз, за когото открих, че бил богат роднина на доктора, умрял внезапно през същата онази нощ — говореше се, че бил поразен от мълния. Доколкото бе известно, в околността не била забелязана гръмотевична буря, но един-двама души твърдели, че чули еднократен гръмотевичен трясък. Човекът имал белег от изгорено по себе си „с

чудновата форма“. В завещанието си той оставял всичко на своя племенник, доктор Роуз.

А сега нека предположим, че доктор Роуз е успял да научи тайната за Шестия знак от сестра Мари Анжелик. Винаги бях смятал, че той е безскрупулен човек не би се поколебал да отнеме живота на своя чичо, ако беше сигурен, че това ще му бъде от полза. Но едно изречение от писмото на сестра Мари Анжелик още звучи в главата ми: „като внимаваше да не затвори Кръга.“. Доктор Роуз не беше проявил такова внимание — навярно не знаеше какво да предприеме, нито осъзнаваше необходимостта от това. Затова силата, която беше използвал, се върна, затваряйки веригата. Всичко това, разбира се, е глупост! Може би всичко е съвсем естествено. Това, че докторът е вярвал в халюцинациите на сестра Мари Анжелик, просто доказва, че и неговото съзнание е било леко неуравновесено. И все пак понякога сънувам за някакъв континент под моретата, където едно време са живеели хора, стигнали до ниво на цивилизация, далече по-напреднала от нашата.

А дали пък сестра Мари Анжелик не си е спомняла отпред назад — както някои твърдят, че е възможно — и в бъдещето ли е този Град на кръговете или в миналото.

Глупости — цялата история е била най-обикновена халюцинация!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.